

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4216/22
24.1.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Сање Пејовић и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Балабан, адвокат из Панчева, Браће Јовановића 22, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милорад Константиновић, адвокат из Београда, Захумска 12, ради утврђења брачне тековине, одлучујући о жалби тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 5338/19 од 11.4.2022. године, након одржане главне, јавне расправе, закључене 24.1.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 5338/19 од 11.4.2022. године у ставу првом изреке, тако што се усваја тужбени захтев тужиле и утврђује да је тужила АА сувласник са 1/2 идеална дела на стану број 9, у приземљу, површине 27,26 м² са станарском оставом од 1,82 м², што укупно износи 29,08 м² у објекту ... у ..., као и сувласник са 1/2 идеална дела на стану број 10 у приземљу, површине 52,14 м² са станарском оставом редуковане површине 1,82 м² што укупно износи 54,22 м² у објекту ... у ..., што је тужени ББ дужан да призна и трпи да се тужила на основу ове пресуде упише као сувласник наведених непокретности у јавним књигама са уделом од по 1/2 идеална дела.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 5338/19 од 11.4.2022. године и жалба тужиле у наведеном делу **ОДБИЈА**, као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П 5338/19 од 11.4.2022. године, тако што се обавезује тужени ББ да тужили АА накнади трошкове парничног поступка у износу од 808.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 5338/19 од 11.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље да се утврди да је тужиља сувласник на 1/2 идеалног дела на стану број 9 и на 1/2 идеалног делана на стану број 10, ближе означених у изреци, што би тужени био дужан да призна и трпи да се тужиља на основу ове пресуде упише као сувласник наведених непокретности у јавним књигама, са уделом у од 1/2 идеална дела.

Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиље за одређивање привремене мере.

Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 655.000,00 динара.

Против наведене пресуде, тужиља је благовремено изјавила жалбу, из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама), а по одржаној расправи пред другостепеним судом у смислу члана 383. став 3. ЗПП, Апелациони суд је нашао да је жалба тужиље делимично основана.

У првостепеном поступку, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се неосновано жалбом указује.

Налазећи да су испуњени услови предвиђени чланом 383. став 3. ЗПП, Апелациони суд у Београду је одржао расправу на којој су поново изведени докази, тако што су прочитани сви писмени докази приложени од стране парничних странака у току ове парнице, прочитани искази саслушаних сведока и парничних странака у првостепеном поступку и поново саслушана тужиља и тужени у својству парничне странке, те је на основу изведених доказа, које је ценио у смислу члана 8. ЗПП, утврдио да су тужиља и тужени закључили брак 1.4.1995. године, да имају двоје деце ВВ, рођену ...1998. године и ГГ, рођеног ...2005. године, да је брак парничних странака разведен пресудом Првог основног суда у Београду П2 1192/14 од 21.04.2015. године, а самостално вршење родитељског права према деци поверено тужиљи. Од закључења брака до 1998. године странке су живееле у кући родитеља туженог, а потом су прешли у стан родитеља тужиље, а 2004. године су се уселили у спорне непокретности, где се родио син ГГ. У време закључења брака парничне странке су радиле у предузећу “...”, с тим што је тужиља престала да ради кад се родила ћерка ВВ и није радила две године због бриге о детету, а после тога је у периодима наведеним у извештају Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 24.01.2017. године била пријављена на пензијско и инвалидско осигурање, по основу радног односа код послодавца наведених у извештају. Тужиља се у току трајања брака бринула о заједничком

домаћинству и о мал. деци, а тужени је до 2000. године радио у предузећу "...", а од тада, са краћим прекидима код послодаваца, наведених у његовој радној књижици, између осталих и у "... д.о.о. ..., чији је оснивач био ДД, саслушан као сведок у овој парници.

Тужени је 18.9.2003. године са Стамбеном задругом "Хидротехника" Београд закључио два уговора о куповини стана у изградњи: стана бр. 9 у приземљу површине 27,26м² и стан бр. 10 у приземљу површине 52,14м², ..., ... по цени од 1.046.880,00 динара за сваки стан, са сукцесивном исплатом цене до завршетка изградње. Као оријентациони рок за завршетак радова је уговорен 31.10.2003. године и ови уговори су оверени пред надлежним судом под Ов 3189/04 од 14.07.2004. године и Ов 3209/04 од 15.07.2004. године.

Тужени је на дан закључења уговора о куповини означених станова у изградњи, са "... д.о.о. Београд, као преузимаоцем, закључио уговор о преузимању дуга туженог према Стамбеној задрузи у висини уговорене цене за оба стана. "... д.о.о. Београд је компензацијом исплатило дуг туженог према наведеној стамбеној задрузи и за исплаћени износ је постало поверилац туженог. По исплати тог дуга, ово предузеће је са туженим, као својим дужником и ДД, саслушаним у својству сведока, закључио уговор о преузимању дуга од 05.01.2004. године. По овом уговору дуг туженог према предузећу "... д.о.о. Београд од 2.988.072,00 динара, што представља уговорену цену за оба стана, преузима ДД, који ступа на место овде туженог, као дужника, а дужник се ослобађа обавезе. ДД је раније био ожењен сестром туженог, а тужени је био запослен у у "... д.о.о. Београд, чији је оснивач био ДД. ДД је означеним уговором о преузимању дуга од 05.01.2004. године фактички финансирао куповину предметних станова и решио стамбено питање туженог као његовог запосленог, на који начин су ДД и тужени регулисали све међусобне финансијске односе, а новац за предметне станове ДД је дао као компензацију, с обзиром да је тужени радио и доприносио пословању предузећа ДД.

Наведено чињенично стање, овај суд је утврдио из приложених писмених доказа, као и исказа тужиле саслушане у својству парничне странке и сведока ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, који су јасни, убедљиви и у битном међусобно подударни, док суд није прихватио исказ туженог, као и сведока ДД и ВВ, у делу коме су навели да је ДД поклатио искључиво туженом новац за куповину предметних станова, с обзиром да су искази туженог и наведених сведока неубедљиви, неживотни и срачунати на успех туженог у спору, те да је и сам тужени у одговору на тужбу, оспоравајући тужбени захтев, навео да су предметне непокретности стечене његовим радом у току трајања брака, дакле, не учињеним поклоном од стране трећег лица искључиво у његову корист, а да је приликом саслушања на рочишту за главну расправу пред другостепеним судом 24.01.2024. године изјавио да је по разводу брака хтео да са тужилом подели предметну имовину, а коју вољу, по оцени овог суда, не би имао у ситуацији да је стекао право својине на предметним становима на основу закљученог уговора о поклону са ДД, те да је поклон учињен искључиво у његову личну корист, независно од његовог рада и доприноса предузећу, чији је оснивач био ДД. Такође, у конкретном случају, дошло је до закључења означеног уговора о преузимању дуга између туженог, као дужника, сведока ДД, као

преузимаоца дуга и “...” д.о.о. Београд, као повериоца за укупан износ купородајне цене за оба стана, а из означеног уговора не произилази исказана намера ДД да туженом поклони наведени новчани износ, нити да је у питању опрост дуга, нити постоји било какав други доказ који несумњиво указује да се ради о добročином располагању у корист туженог, а није је логично и животно да сведок ДД чини поклон туженом, као свом запосленом, у висини износа купородајне цене за два стана.

Тужени није, сагласно члану 231. ЗПП доказао тврдње, које је изнео тек касније током поступка, да је са сведоком ДД закључио уговор о поклону у висини износа купородајне цене за предметна два стана и да је стицање истих резултат добročиног посла учињеног туженом, независно од рада туженог у предузећу, као и неспорног доприноса туженог пословању предузећа, чији је власник био ДД. Тужени је у свом исказу приликом саслушања пред другостепеним судом навео да је ДД покушавао да им реши стамбено питање (породици туженог), да он није знао да ДД њему поклања станове, већ га је путем адвоката звао да потпише документа у вези станова и да он није ни знао да су станови дати само њему, а то је сазнао тек када је разговарао са сведоком у вези ове парнице. Тужила је у свом исказу приликом саслушања навела да је сведок ДД, као послодавац хтео да реши стамбено питање свог радника, овде туженог, због његовог рада и улоге у вези пословања предузећа сведока (тужени поред рада у предузећу обезбеђивао је сведоку по основу уговора о зајму од трећих лица новац сведоку, а по указаној потреби сведока, што проистиче и из исказа туженог), да је ДД водио овде парничне странке да погледају и другу непокретност (кућа у ...), као могућност решавања њихове стамбене потребе, која непокретност им није одговарала, те да им је понудио предметне станове, што су они прихватили, а ове наводе, тужени, саслушан пред овим судом у свом исказу није оспорио, већ је навео да је био сагласан да се на овај начин реши стамбено питање парничних странака, што је и учињено, с тим да он тада није знао да се ради о поклону који се искључиво чини туженом.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона предвиђено је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Одредбом члана 180. став 2. истог закона предвиђено је да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки. Одредбом члана 168. став 2 истог закона прописано је да имовина коју је супружник стекао у току трајања брака деобом заједничке имовине односно наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права представља његову посебну имовину.

Имајући у виду да из утврђеног чињеничног стања произилази да су предметни станови стечени по основу уговора о финансирању и изградњи станова, путем компензације, а по основу рада, као и доприноса туженог пословању привредног друштва, чији је оснивач био ДД, све у циљу регулисања њихових финансијских односа поводом уложеног рада и доприноса туженог, у конкретном случају, предметни станови представљају заједничку имовину парничних странака - имовину коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку, у смислу члана 171. став 1. Породичног закона. Супротно закључку првостепеног суда, не ради се о посебној имовини туженог у смислу члана 168.

став 2. наведеног закона.

Имајући у виду да је претпоставка да су удели у заједничкој имовини једнаки, сагласно члану 180. став 2. истог закона, а која претпоставка, у конкретном случају, није оборена од стране туженог на којем је терет доказивања, у смислу члана 180. став 3. Породичног закона, овај суд је полазећи од наведеног, као и одредаба члана 177. и 178. Породичног закона, применом члана 394. тачка 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одлука првостепеног суда о одређивању привремене мере је потврђена и жалба тужиље у наведеном делу одбијена, с обзиром да нису кумулативно испуњени услови из члана 449. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Сл. гласник РС", бр. 106/15), а тужилца у жалби не наводи разлоге због којих сматра да су услови за одређивање привремене мере испуњени, па је применом члана 401. тачка 2. ЗПП донета одлука као у ставу другом изреке.

Имајући у виду наведено, преиначено је и решење о трошковима поступка, садржано у ставу трећем изреке, применом члана 401. тачка 3. ЗПП и тужилци, применом одредаба члана 153, 154. и 163. ЗПП, те имајући у виду успех тужиље у спору, као и захтев тужиље за накнаду трошкова, тужилци припадају трошкови и то: за састав два образложена поднеска који су били потребни ради вођења парнице у износу од по 30.000,00 динара, за заступање на осам одржаних рочишта у износу од по 31.500,00 динара, приступа на једно неодржано рочиште у износу од 16.500,00 динара, као и трошкови таксе на тужбу и првостепену пресуду у износу од по 97.500,00 динара, трошкови састава жалбе у износу од 90.000,00 динара и таксе на жалбу и другостепену пресуду у износу од по 97.500,00 динара, а све према Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи Закона о судским таксама. Тужилци је призната камата на трошкове на досуђени новчани износ накнаде трошкова парничног поступка, на основу члана 277. став 1. и 324. ЗОО, у вези члана 345. и 366. ЗПП и члана 43. ЗИО, која тече од истека рока за добровољно извршење, односно од дана наступања извршности одлуке до исплате.

С обзиром на исход другостепеног поступка, одбијен, је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, применом члана 165. ЗПП.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац,ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић